

33

LASKE LAPSUKESED MINU JUURDE TULLA

LASTE SÖBER

N-rid 33—36

Juuli-august 1936

XI aastakäik

Väljaandja: E. E. L. K. Noorsootöö Keskus // Vastutav ja tegev toimetaja: õpetaja **Karl Tiit** // Toimetus ja talitus: Tallinn, Kiriku tän. 8, tel. 459-92 // Tellimishind: õpetajalt ära tuues — 56 senti aastas; postiga — 60 senti aastas, poolaastas 30 senti // Üksiknumber 1 sent.

Ilmumisaeg 23. juulil 1936. a.

Õppige kuldsalmiks:

(26. juulil)

Issand, ära mõtle mitte mu noore ea pattude peale, ega mu üleastumiste peale. Oma helduse järele mõtle Sina mu peale, oma headuse pärast, oh Jehoova!

Laul 25, 7.

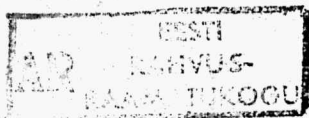
Sauli langemine

1. Saam. 15

Saul oli tõstetud kuningaks. Ta pidi olema rahvale juhiks ja valitsejaks. Kallid lapsed, kas arvate, et kuningas võib teha kõik mis iial soovib oma tahtmise järele? Ei — isegi kuningas peab tegema Jumala tahtmise järele, peab olema Jumalale sõnakuulelik. Jumal on

Kuningas Saul ja Taavet.

kuningate kuningas. Tema käes on meie elu ja saatus, õnn ja õnnetused, seepärast vanad ja noored, rikkad ja vaesed, ülemad ja alamad peavad kuulma Tema sõna. Alati ei ole see mitte kerge. Ega Jeesuselgi ei olnud kerge olla sõnakuulelik Isale. Aga Jeesus oli sõnakuulelik (Viil. 2, 8) sellepärast oli Jumalal ka Temast heameel (Matt. 3, 17).

Ustav surmani

(Jatk)

Homniku saabudes algas kohus kristlaste üle. Üksteise jälrele astusid vangid maavalitseja ette, kes neid meelitas Kristuse salgamisele. Üksikud tegid seda, hirm ning kartus saatuse pärast sundis neid selks.

Ka Ramanabonat püüti viia oma usu salgamiseni, kuid kõik ähvardused ja noomitused olid asjatud. Ramanabona ei taganenud oma usust, ehkki ta teadis, et maavalitsejale mitte alistumine tähendas surma.

Kaks järgnevat päeva olid kohutavamad 11 a. Ramanabona elus. Tahtmatult pidi ta jälgima oma kaaslaste surmaeelseid kannatusi ning piinu.

Saabus Ramanabona viimne maine eluhommik. Juba varahommikul viidi ta viimse ellujäänud ustava kristlasena kauge mere äärde, kus ta valvurid maavalitseja käsul teda viimast korda püüdsid salgamisele mee-

Saul ei suutnud jääda Jumalale sõnakuulelikuks. Vägevate vaenlaste üle jäi ta küll võitjaks, aga oma südame üle ei saavutanud ta võitu. Lootusrikkalt algas Sauli valitsus, palju suutis ta korda saata, kuid et ta rahva ja oma soove tähtsamaks pidas kui Jumala kärke, siis pidi ta langema ja Jumala õnnistus lahkus temast.

litada. Kuid seegi katse oli tagajärjetu.

Enne surmaleminekut palus Ramanabona luba veelkordseks palvetamiseks. Kõigile mõtles ta palves, kõigile palus ta meeleparandamist ning oma palve lõpetas ta sõnadega: „Sinu tahtmine sündigu.“

Ta oli valmis.

Nüüd viidi ta kaugele merele, kus ta asetati aerudeta paati, ning nii jäi ta üksi abituna keset ääretut merd, kuna ta oli ustavaks jäänud Jeesusele — oma Lunastajale.

Kaua eksles paat sihitult merel, ning viimaks kui Kristus ta enda juurde kutsus oli Ramanabona viimane lause: „Isand, jää minu juurde, sest päev veereb ja õhtu jõuab“ ning nagu kaugelt-kaugelt oleks kostunud vastus: „Ole ustav surmani, siis tahan ma sulle elukrooni anda.“

Ainetel H. Ks.

Taevasa, aita mind!

Helmi Vint

*Mina väike lapsukene
Palun Sind, mu Isa taevas,
Ole mulle armuline,
Halastaja mures, vaevas!*

*Anna andeks kõike halba,
Mis ma elus eksinud;
Nüüd ma tahan parem olla,
Teha kuis Sa käskinud.*

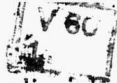
*Olen veel nii väike, nõder,
Kerge komistama jalg.
Sinuga ma olen tugev, —
Taevasa, aita mind!*

Tõeline julgus

Ants ja Endel armastasid alati hoobelda oma julgusega. Teel koolist koju tegid nad tihti rumalat vallatust, mida nimetasid siis julguseks. Kiskusid maha kuulutused tulpadelt. Vahel määrisid neid, ja kirjutasid aedadele ja seintele inetuid sõnu. Mõõdudes üksikust majakesest tee veerel, kus elas pool-pime vana emake, koputasid nad kõvasti uksele ja jooksid siis minema, kui kuulsid emakese kobavaid samme. Nad pidasid julguseks ka väikeste loomade piinamist. Leidus kooliski küllalt võimalusi, et oma „julgust“ näidata halbade kommetega. Julgusena näis neile ka kaasõpilase Eino pilkamine, kes oma uskliku vanaema juhatusel oli õppinud tundma Jeesust. Eino käis pühapäevakoolis. Kutsus teisigi sinna. Ta oli alati hoolas ja korralik.

Ühel päeval kui poisid olid koduteel püüdsid Ants ja Endel

kõigitī oma julgust näidata. Nad hakkasid edasi-tagasi kõndima üle jõe viiva vana puusilla käsi-puudel. Nad olid parajasti silla keskel, kui midagi juhtus. Ants libistus, krabas kord kätega õhku ja siis kuuldi tumedat sulpsatust. Endel ehmus, kargas käsipuult sillale ja jooksis kohkunult edasi-tagasi. Eino aga jooksis alla jõekaldale. Ruttu vaatas ta ringi, kas ei leidu mõnd päästeabinõu. Vähe eemal oli maas lühikene latiots, seda tahtis ta ulatada Antsule. Aga latt oli liig lühike. Ta pidi astuma vette. Juba rinnuni ulatus külm vesi, aga veel ei ulatunud puu kohale, kus vesi Antsu kukkumisest lainetas. Ikka sügavamale astus Eino. Vesi ulatus juba kaelani, edasimineku osutus võimatuks. Seal samas aga tõusis Ants vee pinnale ja haaras ka kohe kinni latiotsast. Suurte jõupingutustega tõmbas Eino Antsu

1. -
kaldale. Ants oli juba mitu lonksu vett kurku tõmmanud ja oli seetõttu üsna uimane. Kevadine külm vesi tegi liikmed pealegi kangeks. Eino jõud oli lõppenud. Kuid samas jõudis kohale ka teisi inimesi, kes olid õnnetust eemalt näinud.

Ants paranes kiirelt, aga Eino sai raskekujulise kopsupõletiku. Külma ja kuuma värinad raputasid väikest keha. Ta sonis tundide kaupa. Voodi ees palvetas vanaema, et Jumal ei võtaks temalt ta ainust vara, tütrepoega, kes on olnud nii hea laps. Kaasõpilased käisid Einot külastamas. Nende hulgas ka ara ja mahalöödud pilguga Ants ja Endel. Enam polnud neil tuju vallatuseks ja tempudeks, vaid selleasemel veeres silmanurgast pisar ja südames oli harras palve Jumala poole, et Ta teeks sõbra jälle terveks.

Eino paranes.

Kui ta pärast vaheaega kooli tuli, oli kõikide rõõm suur.

Too väike arglik poiss oli muutunud kaasõpilaste silmis

kangelaseks. Eriti püüdsid nüüd talle head olla Ants ja Endel.

Nad olid tunduvalt muutund, ei pilganud enam Eino tõsistust ja usku. Kooli lõpp-aktusel andis juhataja Einole üle punaseristi teenete märgi ja kõneles südamlikel sõnul tõelisest julgusest ja ohvrimeelsusest, mis on alati valmis ligimese päästmiseks.

Jälle lähivad nad kolm koos koduteed. Jõudnud saatuslikule sillale, haarab Ants Eino kae ja ütleb: „Ka mina tulen sinuga sügisel pühapäevakooli.“ Sama lubab teha ka Endel. Neist kolmest on saanud lahutamatud sõbrad. Suvel käiakse sageli koos mängimas. Ja kui Ants mõnikord ülemeelikuses tahab oma endisest „julgusest“ midagi korrata, siis teiste sõbralikud hoiatused hoiavad ta alati tagasi.

Keda aga Eino iial ei unusta, on Taevaisa. Rõõmsaid tänupalveid lähetavad nad koos vanaemaga üles ja ikka lisab Eino: „Täna südamest Sind, armas Taevaisa, et oled muutnud Antsu ja Endeli nii headeks poisteks!“

Ainetel J. M.

Lugege iga päev oma Piiblit!

27. juulil — 2. Moos. 4, 27—5, 9

28. juulil — 2. Moos. 5, 10—21

29. juulil — 2. Moos. 5, 22—6, 13

30. juulil — 2. Moos. 7, 1—13

31. juulil — 2. Moos. 7, 14—23

1. augustil — 2. Moos. 8, 1—11

„Laste Sõbra“ mõistatused nr. nr. 19, 20 ja 21 lahendasid õieti: Leida Kolk, Ilona Kammer, Anar Argus, Evi Argus, Hella Sepp, Salme Pall, Väino Haas, Salme Kivisalu, Kalju Pall, Linda Andresson, Malle Indrikson, Taimi Märjamaa, Luise Truumeel, Edgar Vemberg, Ölme Koit, Lydia Veanes, Amanda Prähla, Heino Vemberg, Viktor Vinkmann, Helmi Limberg, Laine Võrk, Edgar Schmuul, J. Verliin, Hulda Randmaa.

Õieti lahendajate vahel loositi välja 3 eks. uues tõlkes Väikest Katekismust. Võitsid: Salme Pall, Luise Truumeel ja Edgar Schmuul.

Lahendused järgmises numbris.

Õppige kuldsalmiks :

(2. augustil)

Inimene näeb, mis silma ees, aga Jehoova näeb, mis südames.

1. Saam. 16, 7-b.

Jehoova näeb südamesse

1. Saam. 16. 1—13

Saul oli veel kuningas. Raske ja valutava südamega teatas Saamuel Saulile Jehoova tahtmist, et sõnakuulmatuse pärast võetakse temalt kuningriik ära. See oli Saamueli elus kibedam päev. Murega vaatas Saamuel tulevikku. Ta küsis: mis saab rahvast, kui tema juht ei suuda olla Jehoovale sõnakuulelik?

Kuid Jumal on mõtelnud oma rahvale. Ta ise on valinud rahvale juhi. Mitte vägevate ja suurte hulgast, vaid juhiks saab see, kelle südames on jumalakartus ja lootus Jehoova heldusele.

Taavet pidi saama kuningaks. Teised ei pidanud vahest Taa-

vetist palju, nad ei näinud temas midagi erilist, aga Jehoova leidis Taaveti südames usku, alandlikkust, jumalakartust ja seepärast valis ta Taaveti.

Mida näeb Jumal sinu südames? Kas leiab Jumal sinugi südames jumalakartust, mis on kõige tarkuse hakatus? Kas oled sinagi südamest alandlik ja sõnakuulelik?

Taavet pidi saama kuningaks. Ka sind on ootamas elus mitmesugused ülesanded, väikesed ja suured. Õpi aegsasti lootma Jumala õnnistusele, siis suudad sa täita elus Jumalalt sullegi antud ülesandeid, olgu nad väikesed või suured.

Kivi maanteel

Vana jutt kõneleb kuningast, kelle rõõm oli õpetada oma rahvale alati head ja mõistlikku. Laisad ja hooletud ei saa kunagi õnnelikuks, oli kuningal kombeks öelda. „Hoolsaile ja töökaile annab Jumal palju head.“

Ühel õhtul laskis kuningas veeretada suure kivi linnast mööduvale maanteele. Järgmisel hommikul ta istus akna juurde vaatama, mida teekäijad teevad.

Vara hommikul tuli talupoeg Alttare Juhan raske kivikoor-maga, mille ette oli rakendatud kaks härga.

„Oi neid kurjategijaid!“ hüüdis Juhan juhtides härgi ühele tee veerele, et pääseda kivist mööda. „Siin on nad pannud suure kivi keset teed, aga keegi ei viitsi seda ära veeretada.“

Varsti selle järele tuli noor sõdur hoogsal sammul. Ta oli lahinguis mitmeti üles näidanud vahvust. Nüüd hoidis ta pea nii püsti, et ei märganudki kivi, vaid tormas sellele ja kukkus peaaegu pikali.

Vihaselt tõusis ta püsti ja hakkas tõrelema!

„Sellised inimesed, käivad kivist mööda, aga jätavad kivi keset teed!“ Pahaselt jatkas ta oma teed.

Tund hiljem tuli kuus kaupmeest kauba koormatega. Nad olid teel laadale. Vaevalt pääsesid nad kivist mööda. Siis hüüdsid nad üksteisele:

„See kivimürakas võib tuua mõnelegi veel õnnetust — aga ei näi olevat ühtki talupoega, kes oleks valmis veeretama teda teelt!“

Mõne aja pärast laskis kuningas kuulutada rahvale, et kõik lähemal elutsevad peavad kogunema teatud päeval linna. Tal olevat neile midagi öelda.

Määratud päeval tuli kokku palju rahvast, nende keskel ka Juhan, sõdur ja kaupmehed.

Varsti kuulutasid fanfaarid-pasunamehed kuninga tulekut. Ta ratsutas otse kivi juurde ja kõneles rahvale:

„Head sõbrad, kolme nädala eest lasksin tuua selle kivi siia. Igaüks teist on näinud teda keset teed, aga keegi ei ole võtnud vaevaks teda teelt kõrvaldada, igaüks on aga pahan-danud et miks teised ei ole seda teinud.“

Seda öeldes kuningas kum-mardus ja veeretaskivimüraka tee kaldale. Kivi alt tuli nähtavale auk. Sealt kuningas võttis välja väikese raud laeka ja tõstis selle nii kõrgele, et kõik seda nägid. Seal oli näha suurte tähtedega kirjutatud sõnad: „Sellele, kes veeretab kivi ära!“

Kuningas avas laeka. Laekas oli kallis sõrmus ja kakskümmend läikivat kuldraha.

Mida tahab see väike jutt meile õpetada?

Kooliõed

„Mõelge, Minni on täna jälle koolis!“

Kaheteist aastane Kaarin tuleb jookstes kooli trepile teistele vastu.

„Kuidas? Kas ta on juba siin? Kuidas ta välja näeb? Missugune kleit tal on?“ hüüatatakse siit-sealt.

„Oo, ta on samasugune kui enne, võibolla pisut kurb, muud ei märka midagi. Aga, seda ma ütlen teile, tüdrukud, mina ei kavatse olla enam tema sõber. See on kindel. Mõelge, mida tema isa on teinud. Võtab raha temale usaldatud kassast oma joominguteks ja kaob, kui asi on tulemas ilmsiks. Kas ei ole see hirmus häbiväärne?“

„Kas sa kindlasti tead, et Minni isa on seda teinud?“ küsib Maie, sinisilmne ja punapõskne, väike tüdruk, kes oli puudunud koolist mõnda aega läkakõha pärast, ega teadnud seepärast midagi sellest suurest uudisest — kassast raha kõrvaldamisest, milles Minni isa on süüdlane.

„Ja Minni, kes alati oli nii ühke, et tema isa on kassahoidja,“ ütleb keegi tüdrukutest teraval häälel.

„Aga vaikige nüüd, tüdrukud! Minni võib kuulda, et kõneleme temast,“ sõnab Ingi, sale tüdruk, kellel on sõbralik hääle ja meeldiv vaade halled silmis.

„See oleks talle vaid paras,“ arvab keegi teine.

Jõuk ruttab klassiruumidesse, sest nende kõneledes on saabunud tunni algus ja igauhel tuleb olla oma kohal.

Ega tähelepanemine ei ole just eriti suur usuõpetuse tunni algades, sest tüdrukute mõtted on liialt kinni Minni ja tema isaga, keda politsei nüüd otsib.

Aga Minni ise? Ta on kahvatu ja nutetud silmadega. Ta on õnnetu murest ja kurbusest, mis on tabanud kodu. Sellele liisandub kibedus isa pärast. Mürktaimena on see tõusmas tema südames ja hävitamas lapselikku armastust ja usaldust, mis senini seal valitses. Oi, milline valu lõhestab südant, kui ta mõtleb oma kaunile, meeldivale isale, kelle eest ta oleks võinud minna kas või surma. Peale selle oli ta kuulnud iga sõna tüdrukute kaastundetust kõnest ja armastuseta lobisemisest. Ta oli unustanud oma taskuräti esikusse ja oli rutanud seda otsima just siis, kui Kaarin kohtas seltsilisi trepil. Üsna kivistununa oli jäänud ta seisma esikusse, kuni koolikella helin äratas ta tarretusest. Siis jooksis ta kiiresti sisse ja istus, nii ei märganudki teised teda väljas.

Õnnetu Minni! Kodu ei olnud ta kunagi saanud õppida käsi risti panema palves Jumala poole. Nii ei teadnud ta midagi sellest suurest eesõigusest, et võib kõigist südame muredest ja valudest kõnelda Jumalale ja jätta need Tema hooleks. (Jatkub.)

Villul on igav

Väike Villu ootab venda ja õde pühapäevakoolist. Temagi tahaks juba sinna minna, aga on selleks liig väike, peab veel mõni aeg kasvama ja ootama.

Kui teised on pühapäevakoolis, siis hakkab Villul igav. See pärast ootab ta pikisilmi õe ja venna tulekut, ja kui neid viimaks näeb, siis kilkab rõõmust.

Eriti meeldib talle kuulata, kui väike õde jutustab sellest, mis pühapäevakoolis kõneldi. Kui teised üritavad laulu, mida seal lauldi, siis katsub ka Villu oma häält seada, aga see kostub imeilukult, otsekuu rõõmutseks karupoeg.

Kuigi Villu teisi oma lauluga enam segab kui aitab, ei lase ta ennast mitte segada. Näib, et

Villul on palju head püüet, ja see on eelduseks, et temast saab kord tubli pühapäevakoolilaps ja Jeesuse jünger.

Lugege iga päev oma Piiblit!

3. augustil — 2. Moos. 8, 12—28

4. augustil — 2. Moos. 9, 1—35

5. augustil — 2. Moos. 10, 12—29

6. augustil — 2. Moos. 11

7. augustil — 2. Moos. 12, 3—14

8. augustil — 2. Moos. 12, 21—42

Mõistatus nr. 19 lahendus: Ap. t. 13, 52.

Mõistatus nr. 20 lahendus: Rebeka, ingel, Siimon, Timoteus, rist.

Mõistatus nr. 21 lahendus: Eevesus 4, 15.

Kallid väikesed! Vaadake, kas suudate lahendada mõistatused nr. 25, 26 ja 27. Kui suudate, siis saatke lahendused toimetusele. Õieti lahendajate vahel loositakse 4 pakki ilusaid värvilisi Piibli pilte.

Mõistatus 25

Varem loetud igapäevasest Piibli kohast («Laste Sõber» nr. 29—32) leiata salmi, mille sõnad on siin all segi läinud.

Mu — isa — kui — ma — seda — oma — juurde — minuga — juhtub — ei — oleks — õnnetust — sest — mees — mina — peaksin — isale — näha — minema — et — mis — noor — kuidas — üles — ei — saa.

LASKE LAPSUKESED MINU JUURDE TULLA

LASTE SÖBER

Õppige kuldsalmiks:

(9. augustil)

Taavet ütles: Sina tuled mu juurde mõõgaga ja piigiga ja odaga; aga mina tulen su juurde vägede Jehoova, Iisraeli väehulkade Jumala nimel, keda sina oled laimanud. 1. Saam. 17, 45.

Taavet ja Koljat

1. Saam. 17, 20—51.

Kallid väikesed, kas teie olete olnud spordivõistlustel? Või ehk olete juba ise võistelnud? Muidugi olete teie võidu jooksnud ja võidu kaugustki hüpanud. Igaüks tahab võita. Kaotada ei tahaks keegi. Aga võidab see, kes on tugevam, osavam ja vastupidavam. Neil päevil peetakse Berliinis olympia mängu — võistlusi. Paljud on jälgimas sõnumeid, mis kõnelevad ühe või teise saavutustest. Igaüks loodab: peaks ometi meie mees võitjaks tulema. Kui saabub sõnum

võidust, siis ollakse alles uhked ja õnnelikud, kaotuse puhul aga kahjatsetakse. Muidugi ei ole veel midagi paha, kui võistlusel ka kaotatakse.

Iisraeli rahval oli aga küsi-

muse all elu või surm. Kes jääb võitjaks: Koljat või Taavet? Nii küsisid vilistid ja Iisraeli mehed, kui algas võitlus Koljati ja Taaveti vahel. Kõikidele oli selge, et võitjaks tuleb Koljat, sest ta oli tugevam, temal olid paremad relvad ja tal oli palju võitluskogemusi. Ta oli nii tugev, et ükski Iisraeli mees ei julgenud temale vastu hakata, kuigi ta neid pilkas ja naeris ja teotas nende Jumalat.

Taavet aga astus välja Koljati vastu Jumala nimel. Ta ei lootnud ei relvadele ega oma jõule, vaid, Jumala imelisele abile, teades, et Jumal on suurem ja vägevam kui Koljat. Nii läks ta võitlusesse vägede Jehoova nimel.

Ja kumb võitis?

Võitis see, keda Jumal aitas. Kellele Jumal andis julgust, osavust ja õnne võiduks.

Kooliõed

(Jatk)

Tõsi küll, koolis olid usuõpetuse tunnid, aga need tunnid olid jätnud ta kuidagi külmaks, ei puudutanud teda — selle päevani.

„Ärge mõistke kohut, et teie peale kohut ei mõisteta.“

„Jeesus meie Lunastaja on öelnud need sõnad ja seepärast need sõnad tähendavad midagi. Kui keegi oleks võinud kohut mõista patuse rahva üle, siis ainult Tema, kes ainsana võis maa-peal elada süüta ja patuta.“

Aga Tema ei mõista hukka. Tema tahab seda, et Ta võiks meid aidata vabaneda patust. Kui meie püüaksime aidata üks-teist, selle asemel, et üksteist hukka mõista, siis võiks meist saada Issanda Jeesuse abilisi. See oleks aga suur ja auväärne asi.“

Väike valguskiir tungib Minni südamesse. „Mõtelda, kui isa seda teaks. Mõtelda, kui ta saaks

abi Jeesuselt. Kui meelegeiteis võib ta olla üksinda ja eemal omastest. Ega ükski tema endistest, rõõmsatest sõpradestki ei hooli enam temast. Õnnetu isa!“

Peale Minni mõistis ainult üks tüdrukutest õpetuse tähendust. See tüdruk oli Ingi. Ta tahtis kaitsta Minnit, kes ei olnud ju kuidagi süüdi oma isa kuriteos. Aga tüdrukud kuulasid meelsamini Kaarinat ja terava-häälelist tüdrukut. Ja nii nad hoidsid eemale Minnist, kes vahetunni ajal näis jäävat aiva üksi.

Siis läks Ingi otsustavalt Minni juurde ja haaras tema käge. Minni põikus ebusaldavana kõrvale, aga ta nägi Ingi silmides vaid sõbralikkust ja sõnas: „Miks sa tuled minu juurde? Miks ei ole sa teiste juures?“

„Seepärast, et tahan olla sinu juures, Minni.“

„Aga mina olen — olen . . .“

Nutt tõusis Minni kurku.

„Sina oled hea sõber, Minni, ja nii oled sa ikka olnud. Mis võid sina parata seal, mida isa on teinud, — nii, see ei mõjasta mind sugugi. Seda võid uskuda! Tüdrukud võivad öelda, mis tahavad. Sellest ma ei hooli. Oleme igal juhul sõbrad. Eks ju?“

„Oi, olen rõõmus, Ingi, et sa mind ei põlga. On hirmus olla hüljatud. Ei tahtnud täna tulla kooli, aga ema ütles, et ühel päeval tuleb ikka kooli minna ja on sama raske, olgu missugune päev tahes esimene. Pealegi pead hoolsalt kasutama aega õppimiseks, et võiksid pea

ise enese eest hoolitseda, ütles ta.“

Tüdrukud kõnnivad hoides üksteise ümbert kinni, kuna teised seisavad rühmas neid vahtides. Nende nägudelt võib selgesti näha, millised tunded neis liiguvad: hämmastus, kadedus, halvakspanu, pilge ja pettumus.

Aga vaata, kas Maie silmis ei välgatanud mitte rõõm? Maiegi on hea tüdruk.

Aga Minnile oli see — tema elu raskem päev — alguseks paljule rõõmule tulevikus, sest sellel päeval õppis ta Jeesust mõistma ja sellel päeval parim tüdruk klassis sai tema tõeliseks sõbraks. (Lõpp)

Väikesed tuled

On pime, tormine õhtu. Vihaselt laksuvad lained vastu kaldaliiva ja eemalt, merelt kostab kõrvalukustav kohin. Üksikuna merekaldal seisab vana majak — tuletorn, kuhu pimedas saabudes süüdatakse tuli, et laevad merel ei eksiks õigelt teelt. Mööda nagisevat treppi sammutub üles tornivaht, et süüdata nagu igal õhtul lamp tornikambris. Käes hoiab ta väikest küünalt, mille leek tuuletõmbuses vilgub. Küünal hakkab kõnelema: „Asjatult süütasid minu. Olen väga väike. Liiga väike on minu tuli, aga pimedus kohutavalt suur. Eales ei ulatu mu valgus pimedal, tormisel merel rändavate laevadeni. Ära parem viigi mind üles.“

Tornivaht aga vaikib ja sammutub edasi; hoolimata väikest küünla arvamisest. Jõudnud üles kambri, süütab ta väikese küünla tulega suure lambi ja kustutab siis küünla. Väike küünal on täitnud oma ülesande — süüdanud põlema suure tule. Heledalt põleb suur lamp ja saadab võimsaid valguskiiri läbi maru ja pimeduse kaugele, kaugele merele. Selleks aga, et põleda, on tarvis esimest sädet, on tarvis väikese küünla värisevat leeki.

Armsad väikesed sõbrad! Usun, et tohin teid nii nimetada, kuna olen ka üks neist tädidest, kes pühapäeval oma väikeste sõpradega kõneleb suurest

sõbrast Jeesusest, sellest tornivahist, kes viib meid — väikesi tulesid ikka aste-astmelt kõrgemale.

Meil ei tarvitse pikemalt seletada. Lugu on piltlik, see on teil selge, ja mida selle all mõeldakse, samuti. Teame väga hästi, kuidas sageli vastu paneme Jeesuse käsule, olla valguseks maailmale. Vabandame ja tõrjume vastu seletades, et oleme veel väikesed, ega suuda midagi korda saata. Väikese künla osa polnud aga sugugi tähtsusetum, kui suurel lambil. Ärgem siis põigeligem vastu, vaid laskem sel väiksel tulel, mis usaldusest ja armastusest Taevaisa ja Jeesuse vastu meie südameis põleb, julgelt paista. Tõsi küll, meie jõud on väike, meie ei suuda seda pimedust ja paha, mis meie ümber, meie kodulinnas ja — külas valitseb, palju vähendada, aga meie läbi võivad süütuda suured tuled. Teie truudus ja armastus oma Jeesuse vastu, teie teenimisvalmis olek ja tunnistamine Temast võib äratada suuri südameid ja panna neis rõõmsa leegina põ-

lema usutule. Ja kes teist ei tahaks olla sellise suure ja ilusa ülesande teenistuses?

Praegu on neid lapsi ja vanu, kes ei tunne veel Jeesust, vaid ekslevad ringi, nagu pimedal, tormisel merel viibivad laevad. Teie peate abiks olema neile valguse saatmisel.

Kas teie olete, lapsed, tuleornis käinud? Tuleornid on kõrged ja kõige ülemasse kambri- sse süüdatakse lamp, et tuli paistaks hästi kaugele. Palju trepiastmeid peab minema enne kui jõutakse üles. Palve ja Püha Kiri, lastele aga eriti pühapäevakool ja lastejumalateenistused on trepiastmed, mida mööda jõuame üha kõrgemale taevasel teel. Olgem hoolsad neil astmeil tõusma, sest muidu jäävad teie head soovid ja püüded asjatuks ja ei pääse eales sinna, kus nad võiksid palju kasu saata.

Soovin teile südamest, armsad, väikesed sõbrad, rohket Taeva- isa õnnistust, et teie kõik olek- site väikesed tuled süüta- mas suuri lampe!

Ppk. tädi J. M.

Lugege iga päev oma Piiblit!

10. augustil — 2. Moos. 13, 17—22	13. augustil — 2. Moos. 15, 22—27
11. augustil — 2. Moos. 14, 5—31	14. augustil — 2. Moos. 16
12. augustil — 2. Moos. 15, 1—13	15. augustil — 2. Moos. 17, 1—6

Mõistatus 26

All olevatest silpidest leiata varem õpitud kuldsalmi.

Ju — vaim — ja — sü — le — loo — da — mu — has — sees — mul
— mal — en — uu — pu del — da — kin.

Õppige kuldsalmiks :

(16. augustil)

Jehoova hoiab kõiki, kes Teda armastavad. Laul. 145, 20

Taavet ja Joonatan

1. Saam. 18, 1–12; 19, 1–10

Võiduga Koljati üle sai Taavet kuulsaks. Kuningas kutsus ta oma lossi elama. Siin kuninga kojasaadid tuttavaks ja headeks sõpradeks Taavet ja kuningas Sauli poeg Joonatan. Nad mõlemad olid usklikud nooredmehed ja julged ning vahvad võitlejad.

Paljud oleks tahtnud olla kuningapoja sõbrad ja mõnedki oleks tahtnud olla vahva Taaveti sõbrad. Aga nüüd said nad isekeskis parimateks sõpradeks. Nad ei läinud kunagi üksteisega riidu, ei petnud üksteist, ei jätanud üksteist maha ja jäid surmani teineteisele ustavaks.

Kas sul on sõpra? Kuidas sina oma sõbraga läbi saad?

Kas tülitsete vahel, või ei juhtu seda? Kas seisate üksteise eest nõnda kui Joonatan palus oma isa, kuningas Sauli, et ta ei teeks mitte tema sõbrale Taavetile halba.

Joonatan pani oma elu kaalule, sest kuningas oleks võinud temalegi ei tea mis teha, kuna ta oli vihane. Kuningas hakkas vihkama Taavetit tema võitude pärast ja kavatses teda salaja hukata. Aga Joonatan armastas südamest oma sõpra. — Need on sõbrad, kes ka hädaohus ja raskustes ei unusta üksteist. Need on parimad sõbrad, kellele Jumal on annud usku, armastust ja tublidust.

Isa ja Väino

„Ema, kas ma võin võtta paar pirni kooli kaasa?“

Väino seisis ukse juures kooliränits seljas olles valmis minema.

„Võid küll,“ ütles ema, „aga oleme äsja ära korjanud mahakukkunud vilja, nii et puude alla ei jäänud midagi. Korjatud pirnid viisime aga aita.“

„Kui maast ei leia, kas võin siis võtta puu otsast?“

„Jah võid.“

„Tänan!“

Nii poiss ruttas aeda. Tal oli kiire. Ta silmitses puude aluseid, aga ei näinud ühtki pirni. Siis ta sirutas, et haarata väikese pirnipuu otsast paar pirni.

„Raksti!“ Poiss oli liig järsku tõmmanud nõrka oksa ja see murdus lahti tüve küljest. Väino kohkus. Ei millestki hoolitsenud isa nii, kui viljapuude eest ja nüüd pidi juhtuma selline õnnetus.

Väino pistis pirnid tasku ja jooksis kooli. Aga kogu see päev läks viletsasti. Tundide ajal ta mõtles vaid pirnipuule ja kui temalt midagi küsiti, siis ta esiteks ei teadnudki, millest oli kõne. Ei ka tundide lõppede paranenud Väino meeoleolu.

Lõuna ajal ei maitsenud temale toit, kuigi ta sai pannkooke ja marja moosi.

Ema imetles, kas poeg oli viimati haige, kuna talle pannkoogidki ei kõlvanud.

Kohe pärast sööki Väino küsis: „Kas tuleb minna karja?“

„Tuleb küll, aga sa võid ka koju jääda, kui sul on ülesanded teha.“

„Ma võtan raamatud ühes.“

Ei olnud sugugi tavaline, et Väino pakkus end karja hoidma, aga nüüd ta soovis pääseda võimalikult kaugele kodust.

Kui Väino kooliraamatud kaenas ja pikk vits käes, oli ajanud lehmad avaralt metsamaalt põllule, kohtas ta isa, kes läks viljakoormaga.

„On hea,“ hüüdis isa, „et kohe tulid karja hoidma. Pärast õhtuoodet, kui oleme lõpetanud vilja veo, tuleb Olli sinu asemele.“

Mõnel teisel päeval oleks Väinole olnud see rõõmustavaks sõnumiks, aga täna oli see teisiti. Isa kindlasti ei olnud veel käinud aias ja ei olnud märganud pahategu.

Peagi tuli Olli vilkana ja lõbusana tuues Väinole teate, et tema võib minna koju õhtuootele.

Raske sammuga läks Väino koju. Eeskojas ta kuulis isa kõnet:

„Kas hommikul märgasid aias midagi erilist? Seal on viimasel ööl käinud vist vargad, sest selle väikese, hea, pirnipuu oks on tõmmatud katki. Kui oleksin vaid hommikul seda märganud ja kohe kinni sidunud, oleks oks ehk uuesti kinni kasvanud. Nüüd see on aga võimatu, kuna ta on kaua olnud lahti ja kui-vamas.“

Ema aga ütles, et ta ei olnud seda hommikul mitte märganud.

Väino, kes kõike pealt kuulis, tundis kui oleks võimatu hingata.

Häälest ta kuulis, et isa oli kuri ja pahane. Aga kas ta tõesti arvas, et seal on käinud vargad? Ime küll, Väino meeleolu see ei parandanud, et isa teda ei kahtlustanud. Isa läks rehealla, kuna Väino tuppa sööma. Sel-
lejärele saatis ema poja aeda töösse. Seal üksinda olles hakkas nõudma poisi südametunnistus, et peaks kõik ülestunnistama isale. Ega see kerge olnud, kuna teine hääl soovitas jätta kõik nii nagu oli.

Aga ema oli Väinot juba lapsena õpetanud vahet tegema hea ja kurja hääle vahel südames. Väino oli juba mõnda korda kogenud, et heale häälele järgnemine viis teda ikka rahule ja rõõmsale meelele, kuna aga teine hääl jättis südamevalusse ja halvasse enesetundesse.

Muide, ta ei võinud leppida sellega, et isa kahtlustas teisi selles, milles tema oli süüdi. Mida kauem ta sellele mõtles, seda enam tekkis tahe minna ja üles tunnistada nii nagu see juhtus. Aga siis tuli teine mõte: Kas Jumal ei saaks parandada oksa, kui seda temalt paluda.

Isa oli üleval partel ja korraldas viljavihke. Väino seisis all.

„Isa, mina tegin seda. Ema lubas, et võin võtta paar pirni. Aga ma tõmbasin pisut järsku ja ettevaatamatult ja nii oks rebenes. Ega ma seda ei tahtnud.“

Väinol oli nutt kurgus, kuna isa ei näinud kuulvatki, mida poeg ütles.

„Kui õige sõita ratsuga pühapäevakooli . . .“

„Isa, anna andeks! Ma ei teinud seda meelega.“

Isa aga korraldas üha viljavihke. Kõrred sahisid, ta ei kuulnud Väino kõnet.

Siis sööstus Väino ema juurde, kes punus korvi Väino väanatud vitsadest.

„Ema, isa ei kuule,“ sõnas ta nuttes ja tunnistas kõik.

„Oi, poisu, küll isa kuuleb, kui vaid paneb tähele. Mine nüüd tagasi ja hüüa vähe kõvemini, siis ta kuulab! Kõnelesid ehk liiga tasä, kuna kartsid, aga sa tead ju, et isa on hea,“ lohutas ema.

Väino läks tagasi, ja sel korral isa kuulis. Ta tuli kohe alla, pani käe poja õlale ja sõnas: „Mu poeg, armas poiss!“

Muud ta ei öelnud, aga poeg mõistis, et isa ei olnud vihane, vaid andis talle andeks.

Kui Väino tuli rehealt, hüüdis teda ema.

„Kuule Väino,“ ütles ta, „tulin äsja ühele mõttele, kui öelsid, et isa ei kuulnud. — Taevaisa kuuleb sind alati, olgu siis su hääl ei tea kui arg ja nõrk.“

Vääramatu usk

Põhja-Ameerikas valitses mitu nädalat tavatu kuumus. Vilja-põlde ähvardas täieline ikaldus. Kuivasid jõed ja kaevudest sai vesi otsa. Kõiki vaevas kuumus ja janu.

Siis saadeti sõna, et kõik inimesed tuleks lähedalasuvasse, suuremasse kirikusse paluma Jumalalt vihma. Lugematu palju inimesi tõttas kirikusse, nende seas ka väikene tüdruk, kellel oli käes vihmavari. Inimesed imestasid. Keegi vanem, tõsine

talumees küsis: „Kuule, väike tüdruk, milleks oled võtnud vihmavarju kaasa? Meil ei ole enam kaua vihma sadanud ja ainustki pilve pole kuski taevaserval.“ Väike tüdruk aga vastas: „Kui meie palume, et Jumal saadaks vihma, siis ma arvan, hakkab ju sadama.“

Kui kirikust koju mindi, tõusis tume pilv ja peagi langesid suured vihmapiisad. — Imelik, kas Jumal kuulis rahva palvet või tegi seda lapse vääramatu usk.

Lugege iga päev oma Piiblit!

- 17. augustil — 2. Moos. 18, 1—16
- 18. augustil — 2. Moos. 18, 17—26
- 19. augustil — 2. Moos. 19, 1—8
- 20. augustil — 2. Moos. 19, 10—25
- 21. augustil — 2. Moos. 20, 1—14
- 22. augustil — 2. Moos. 20, 15—20

Mõistatus 27

Peitepill.

Leida kõrvalolevalt peitepildilt jahimees, kopeerida ja saata see ühes teiste lahendustega 27. augustiks toimetusele. Ehk langeb võit seekord sulle!

